

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Miloslava Výborného a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatelky: **N. M.**, o návrhu ze dne 26. 12. 2016,

t a k t o :

I. Návrh **s e o d m í t á .**

II. Navrhovatelka **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 30. 12. 2016 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání navrhovatelky ze dne 26. 12. 2016, nadepsané jako dovolání k Nejvyššímu soudu proti rozhodnutí Okresního soudu v Sokolově čj. 28 EXE 4773/2015-27. Navrhovatelka jím napadla usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2016, čj. 13 Co 225/2016-67, a požadovala vrátit částku 130 715 Kč a částku 110 000 Kč.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že ve své činnosti musí vycházet ze zákonem dané pravomoci a působnosti, a v souladu s ústavně právní úpravou (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) může státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Podle § 4 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a d) kompetenčních žalobách. Dále rozhodují a) ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, b) ve věcech politických stran a politických hnutí a c) o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

Podání z 26. 12. 2016 bylo dle svého obsahu a příloh dovoláním proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2016, čj. 13 Co 225/2016-67, kterým krajský soud rozhodl o odvolání navrhovatelky napadající usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 13. 5. 2016, čj. 28 EXE 4773/2015-27. Ze skutečností, které navrhovatelka předestřela ve svém podání, a usnesení Krajského soudu v Plzni, které ke svému návrhu přiložila, jednoznačně vyplývá, že shora uvedená usnesení krajského soudu a okresního soudu byla vydána v občanském soudním řízení.

Nejvyšší správní soud není k přezkumu těchto rozhodnutí příslušný. Podle § 12 s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených soudním řádem správním a v dalších případech stanovených soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem (např. o kompetenčních žalobách podle § 97 a násl. s. ř. s.). Kasační stížností se podle § 102 s. ř. s. rozumí opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Vzhledem k tomu, že shora uvedená rozhodnutí nebyla vydána ve správním soudnictví, Nejvyšší správní soud není oprávněn je přezkoumat.

K přezkumu těchto rozhodnutí by nebyl příslušný ani žádný krajský soud ve správním soudnictví, protože navrhovatelka nebrojila proti individuálnímu správnímu aktu či jinému jednání orgánu veřejné správy, ale proti soudnímu rozhodnutí. Postup podle § 7 odst. 4 s. ř. s., tj. postoupení věci věcně a místně příslušnému soudu ve správním soudnictví, proto nebyl namístě.

Nejvyšší správní soud dále zvažoval využití postupu vymezeného v § 46 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. V usnesení o odmítnutí návrhu pak navrhovatel musí být poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Podmínky pro odmítnutí podání spojené s poučením o možnosti podání žaloby však v posuzované věci nejsou naplněny. Již v usnesení čj. Na 42/2006-21 (dostupné na www.nssoud.cz) se Nejvyšší správní soud přiklonil k názoru, že „žalobou“ ve smyslu § 46 odst. 2 věty druhé s. ř. s. je nutno rozumět pouze takové podání, kterým se zahajuje řízení před soudem první instance v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv však též opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu. Jedná se o přirozený důsledek toho, že v případě podávání opravných prostředků se na rozdíl od žaloby účastník řízení může a má řídit poučením soudu.

Přitom Krajský soud v Plzni v napadeném usnesení navrhovatelku řádně poučil o možnosti uplatnit opravný prostředek, dovolání, a to „do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni“.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v posuzované věci není dána příslušnost soudu jako jedna z podmínek řízení, které musí být naplněny, aby mohl o věci rozhodnout. Věc nelze postoupit věcně a místně příslušnému soudu, ani nelze podání odmítnout podle § 46 odst. 2 s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než podání navrhovatelky odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně se navrhovatelce vrací příloha, dodaná navrhovatelkou Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 1. 2017 (usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2017, čj. 13 Co 225/2016-67, a usnesení téhož soudu ze dne 30. 4. 2015, čj. 13 Co 126/2015-304 včetně dvou obálek), protože pro řízení u Nejvyššího správního soudu nemají tyto dokumenty význam.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. ledna 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu